

АНІКЩАЙСЬКИЙ БІР

Сумні горби, покриті пнями схили,
що в давнину красою полонили,
де ваш розмай зі щедрими дарами,
величний гул під буйними вітрами?
Тремтінь листків у лісі білокорім,
рипіння сосон у бору прозорім?
Де ваші птахи, пташечки, пташини,
що їхній спів, було, навколо лине?
Де звірина, звірки й звірята милі,
їх лігвища, їх нори в зелен зіллі?
Пропало все – тепер на схилах голих
лиш кілька сононок кривих та кволих.
Лежить пустир під сонцем під палючим
з сухим гіллям, шишками й трухлим суччям.
Душа болить: ну з чим його зрівняти?
Немов вогнем зруйновані палати.
Від города залишена пустиня
а чи болота спалене купиння?
Було, увійдеш в ліс – і очі все вбирає,
і душу радує, аж серце завмирає.
І думаєш, п'яний від трунків запахущих:
в гаю, на небі я чи десь у райських кущах?
Поглянеш – чисте все, зелене та уроче,
понюхаєш – аж ніздрі залоскоче.
Прислухаєшся – шум, перегуки, гудіння,
у серці відчуття солодкого тремтіння.
Он постіллю мохи приваблюють пухкою,
лиш доторкнись до них – тріпочуть під рукою.
Підносять, як дари, стеблини смарагдові
червоні ягоди і чорні пречудові.
У розмаїтті трав на моховій постелі
рябіють купками гриби в своїй оселі.
Лисичок лієчки стирчать з-під хвої криво,
з-під мохових шовків леліють соромливо.
Підлипків тарілки сіяють на галявці,
маленькі свиняки надуті сплять у травці.
У тіні рижики зорять біля ялини
з-під хвої мерзлої – їх цілі тут родини.
Рожеві, голубі і сірі сиріожки
сховали у траві тендітні білі ніжки.

І українчеїу kalbą vertė **Dmitrijus Bilousas**